

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 388. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686919335440/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

hver Vaar, ja bryder frem af Aarhundreders Begravelse som Venus-templet, der hæver sig op gennem Sanct Lorenzokirkens Gulv. Den sande Student hører den til her og – hisset.

Under denne Tale havde Schiøtt gjort sit Toilette. Mod Slutningen kom i hans Tone noget Venligt og Kammeratligt, som paa Otto gjorde endnu mere Indtryk end selve Ordene; han følte sig livsglad og tillidsfuld, men kom i samme Øieblik til at see ud af Vinduet. Schiøtts Sovekammer, hvor de befandt dem, vendte ud til Gaarden, og han saae i det vaade Efteraarsveir Gavlene og de kantede Sider af Nabohusene omslutte den snavsede Gaard med dens fugtige Post og et grønlig-skimlet Plankeværk. Denne Modsætning til de lyse Billeder fra Elysium gjorde en paaenlig, frastødende Virkning; han havde en fysisk, om end ikke moralsk Fornemmelse af, i hvilken Grad Betingelserne for en Tilværelse efter græsk Anskuelse mangle Nutidens Mennesker. Men i næste Øieblik vedblev Schiøtt, der var i Begreb med at trække Støvler paa og saae ud efter Veiret: Hvorfor læser man? Der er Svaret! Fordi man har nordisk Veir, fordi man har Taage, Slud, Iislag, Sne o. s. v. Saa læser man, saa vender man Blikket bort fra Omverdenen til Aandens skyfrie Himmel, til Blomster, Kildevæld, Fuglesang og de fjerne blaae Bjerge. Grækerne havde ingen Taage, derfor behøvede de ikke at læse meget Andet end Naturens Bog. Men saa kommer hos os Foraaret, da svulmer al Naturen, og saa kaste vi Bøgerne tilside og gaae ud at høre Nattergalen slaae.

Han var bleven færdig med sin Paaklædning, rettede sig muntert i Veiret og reciterede, idet han greb sin Hat:

«Elskov! Elskov!
Venus og Freia!
Hvor den rislende Sølvbølge gaaer,
Hvor Philomele slaer,
I de duftende Hvælvinger,
I de skjønne, grønne,
Svale Dale
Eders Alter staaer.»